

בש"פ 1810/23 - ישראל טוויל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

בש"פ 1810/23

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: ישראל טוויל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 2.3.2023 בעמ"ת 2237-03-23
שניתנה על ידי כבוד השופט אוהד גורדון

בשם המבקש: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט אוהד גורדון) מיום 2.3.2023 בעמ"ת 2237-03-23, במסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים מיום 1.3.2023, אשר דחתה את בקשתו לצאת מהארץ למחנה אימון ולמשחק כדורגל בטורקיה במסגרת קבוצת הכדורגל בה הוא משחק.

לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי ("ערר בגלגול שלישי") תינתן במשורה, ורק במקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה (חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982); יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.4.2019)). הבקשה שלפניי ממוקדת בנסיבות המקרה הפרטני של המבקש, ומשכך אינה עומדת באמות המידה האמורות. אף לא מצאתי כי מדובר

באחד מהמקרים הנדירים שבהם יש להורות על מתן רשות ערר בשל שיקולי הצדק (עכאשה נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-12 (20.11.2012); ׀הזייל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.10.2012)). מדובר במי שההליך הפלילי בעניינו מצוי בעיצומו (בתקופת הביניים שבין הכרעת הדין לגזר הדין), והמשוחרר כרגע בתנאים מגבילים (מעצר בית לילי). במצב דברים זה, שיקול הדעת האם לאפשר יציאה לחו"ל מסור לערכאה המבררת ולערכאת הערר, ולמצער בהעדר צורך חיוני ודחוף בנסיעה, סירובם לאפשר יציאה לחו"ל אינו עניין המצדיק היענות לבקשת רשות ערר.

אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערר נדחית.

ניתנה היום, י' באדר התשפ"ג (3.3.2023).

ש ו פ ט